

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen
R FvdLinden 730983

23 — Er zat wel degelijk iets marciaals in de groep die nu nachtelijk optrok naar het anders zo rustige Eestmhede.

Van Kwikschoten en Pantser liepen iets terzijde van de ooptocht.

"Lijken mij geschikte knapen," merkte de fabrikant op, die heimelijk in z'n sas was bij het vooruitzicht dat deze jongeren nu het Veld zouden slopen en aldus de grond vrij zouden maken voor zijn nieuwe fabriekscomplex.

"Mij ook," gaf mr. D. toe — „alleen begrijp ik niet zo goed hun praat over kosmische cirkels. Maar misschien is dat een code."

"Vast wel," meende Pantser, „naar het mij wij voorkomen hebben we hier precies te maken met het type dat we zochten."

Op dat moment kwam één der jeugdigen naast hem stappen en vroeg welwillend: „En wat is uw branche, kaalhoofdijg heer?"

„Soep," antwoordde Pantser trots. „Pantser is de naam — „Pantser van de soep in blik of per pakje." Even was het stil.

Toen scheurde een kreet door de nacht.

„SOEP??", riep de jongeman verbijsterd uit. „Soep? De veroorzaker van alle kwalen aan het heiligbeen? Bent u producent van het grootste gif, ooit door de mensheid voortgebracht? Propagert u het eten van dat sap dat verantwoordelijk is voor 75% van alle aandoeningen aan het zitvlak? Te wapen, makkers! Te wapen!"

www.iisg.nl/grootveld

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

27 — „Uh...", begon de ontwrichte jongere voorzichtig — „eh... mij, dat wil zeggen óns is iets opgevallen."

„Zo, zo," antwoordde Van Kwikschoten. „En wat dan wel?"

„Kijk", hernam de jeugdige — „u lokt ons naar dit vriendelijk dorp met de belofte dat u ons een Veld komt presenteren. Akkoord. Het is een goed veld. Er staan aardige dingetjes op. Maar er zijn geen bedden. Om van matrassen, onderlakens, dekens en verschoeningen maar te zwijgen. Wat betekent dat??"

Hierop nam Van Kwikschoten tenminste een minuut stilte in acht — de stilte van een grote verbijstering.

„Bedden??", riep hij daarna uit. „Maar eh... willen jullie dan slapen?"

„Een menselijke trek," zei de jongen verontschuldigd.

„Ja maar lieve help," hernam mr. D. — „dat was de bedoeling niet! De bedoeling was dat jullie je drift, je agressie, je woede, je onvrede met de wereld zouden koelen op alles wat los en vast op dat Veld staat. Brek de boel af, sla het kapot, sloop, verniel, trap in de grond... maar slapen?"

„Waarde meneer," zei daarop de jongere. „Ons woede willen we gaarne koelen. Maar wij kennen slechts één object voor onze agressie: soep. De rest kan doodvallen."

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

24 — De kreet van de jongens bracht even sterke verwarring teweeg in de gelederen van de overige opmarcherende knapen.

„Wat nou te wapen?", vroegen enkelen — „wat is er aan de hand?"

„Wij worden begeleid," riep de naast Pantser lopende jongheer uit, „door een fabrikant van SOEP. Versta jullie goed? Soep! De verwekker van de Sint Ficusdans, het Ballet van de Burgerij, de verlinker van de enige BB die wij erkennen. Zijn wij anti-F of niet? Te wapen, daarom!"

„O, heremtijd," sprak Pantser fluisterend tot Van

Kwikschoten — „hoort u dat? Straks gaan ze me te lijf!"

„Sst!", fluisterde mr. D. weerom — „laat ze zich uitleven. Nu reeds hebben ze een doelwit voor hun agressie gevonden!"

„Alles goed en wel", zei Pantser, „maar mijn soep nilet!"

Maar naast hem zong reeds de opstandige jeugd: „Soep is de vijand van het leven soep is de vriend der burgerij komt, nu ons krijgsgeslacht geheven: alleman van soepsmet vrij!"

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

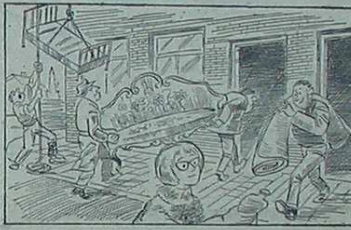

28 — Het was Van Kwikschoten alras duidelijk, dat een groot Probleem op het punt stond hoog te Rijden. „Dus", herhaalde hij, nog steeds verbaasd, „jullie willen slapen. Maar in vredesnaam — wáár?"

„Dat laat ik aan uw beleefdheid over", sprak de anti-S-knaap.

Klaarwakker stond de geplaagde D. even later wéér op straat. Zeer nerveus ditmaal begon hij nu, eerst in z'n eigen laan, daarna elders in de gemeente, bij kennissen, vrienden en relaties aan te bellen om onderzoek te vinden voor de losgeslagenen.

„Het moet, Pantser!", begon hij tot zijn naaste buur

— „met de feestdagen voor de deur zie ik geen andere kans. Eerst moet de jeugd onder de wol."

„De jeugd onder de wol!", klonk het alras door heel Eestmhede — mensen sjouwden bij mekaar binnen met beddegoed, canapés, sofa's en veldledikanten — en dit alles terwijl de jongeren-zelf een beetje pips op het Veld bijengroepten, in afwachting van wat hun goeddoener voor hen kon bereiken.

Welnu, hij bereikte veel. Mede dank zij de hulp van juffrouw Kobi, die de oude dames onder de bevolking naliep, was binnen twee uur voor elke jongere een gastrij bed in gereedheid gebracht.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

26. — Ogenblikkelijk namen de losgeslagen jongeren bezit van het Veld — betaalden voorwerpen, muren en gevelstenen, en knikten vriendelijk naar mr. D., die vol verwachting toekeek.

„Nu, dat zal hun drift koelen!", stelde de notabel uit Eestmhede tevreden vast, en begaf zich lings naar zijn woning waar hem een meer dan hartelijk welkom werd bereid door juffrouw Kobi en de schildpad Kobus.

„Nu een slapsje maken", zei de nobele man, terwijl juffrouw Kobi hem de schoenen van de votten veteerde.

„Dat zal mij goed doen na deze vermoedende nacht." En hij sloep nog datzelfde ogenblik.

Helaas — niet voor lang.

Nog geen vijf minuten later schrok hij wakker door een lang en krachtig belsehellen.

Op de stoep stond de voorman van de anti-S-ers, de zeer losgeslagen waker tegen de Sint Ficusdans.

„Wel, amice", sprak Van Kwikschoten, „wat mag ik voor je wezen?"

30. — Niet zo gauw waren de consumptiedagen ten einde of de losgeslagen jongeren begaven zich naar hun Veld, en begonnen een rondedans om het daar opgestelde orgel.

„Jullie weten wat dit is," riep de Leider der anti-Soepianen; „dit is het instrument van de aanbidders van god Jan — het kettens opperwezen van de Reclame. Wij behoeven dit instrument niet te vernietigen — het zal zichzelf vernietigen!"

„Vernietig het wel," fluisterde Pantser, die toevallig aan de rand van het Veld stond in gezelschap van zijn belastingadviseur Raaf.

„Ze doen het niet," constateerde Raaf miamoedig.

„Wij zullen op andere middelen moeten gaan zinnen." „Wat wij wel zullen," vervolgde de fanatieke bestrijder van de Sint Ficusdans — „dat is de bouw beginnen van een Soepkerk — de tempel waarin wij onze afkeer van Soep gaan belijden. Maar eerst zullen we er voor zorgen, dat de heer Kiekschot, of hoe dat basje ook mag heten, dekens, matrassen en ledikanten andraagt!"

„De schande — deze wijze waarop ze over mr. D. spreken," sprak Pantser ontzet terzijde — „laten we deze nobele borst waarschuwen."

Maar reeds bleek Van Kwikschoten in het dorp bezig met een beddenactie...

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

31. — Inderdaad — Van Kwikschoten had, actiever dan ooit, inmiddels al weer een grote bedrijvigheid op touw gezet, en peuterde thans uit kleine middenstandswoninkjes ordentelijke ledikanten, bedsteden en divanven.
Trouw als een edele hond liet mr. D. verhuiswagens aanrukken waarin hij, onder zijn persoonlijk toezicht, de legersteden naar het Veld deed vervoeren.
„Hoera,” juichten de jongeren beleefd, toen de bedden kwamen binnenrijden.
Maar met hun hart waren ze er niet bij. In hun hart

zagen ze reeds de Soepkerk verrijzen, zagen ze zich reeds geknielend de Soep liggen bastrijden.
„Kom, kom,” riep Van Kwikschoten mild glimlachend, „nou niet altijd over de soep zeuren. Drink dan maar iets anders, en ga eerst slapen.” „Het leven,” antwoordde de Aanvoerder plechtig, „is te kort om het vol genoege te zeuren over soep. Ik zal u iets vertellen: wij gaan nu naar de Eetbond. En wij zullen een onderzoek laten instellen. En daar zal uit blijken dat Soep een walgelijk produkt is, dat de volgezonderheid ondermijnt. Makkers, op naar de Eetbond!”

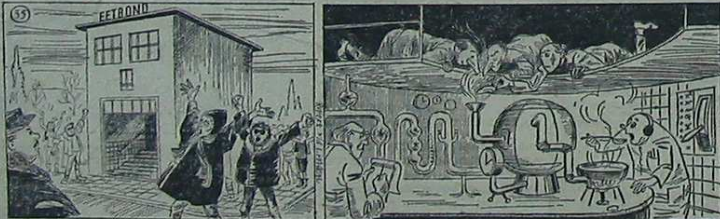
Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

33. — Moedelos keerde Pantser die avond huiswaarts.
„Een bol?,” bood zijn vrouw Alice aan.
„Geen trek,” sprak hij somber.
„Maar het is er de tijd voor,” bernaam Alice. „Weer moelikheden op je werk?”
„Neen,” zei Pantser, terwijl hij een zojuist door zijn arbeiders vervaardigd soepmonster berook.
„Vanavond komt mr. D.,” vervolgde zijn vrouw —

„samen met één van die enge jongelui die op het veld wonen.”
„Ook dat nog,” mompelde Pantser.
„We moeten met een schone lei beginnen,” vond Alice, die een vreedzame bui had.
„Nou goed,” mispelde de soepfabrikant, en las de Terughliikken in zijn contract.
Enige uren later meldden zich mr. D., juffrouw Kohl en hun gast.
Een heerlijke avond kon beginnen.
Maar de brave Pantser zag de toekomst droef in.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

35. — Beladen met muntstukjes arriveerde Pantser die ochtend op het Bureau van de Eetbond waar zich, tot zijn onangename verrassing, reeds een opgewonden delegatie soephatende jeugdigen bevond. Het lawaai der knapen negérend, begaf de rondbollige fabrikant zich resigrecht naar het laboratorium, en stopte de amanuensis zijn monstertje soep in de hand.
„Onderzoek dat geducht,” sprak hij, de man ongemerkt ook nog enig los pasgeld in de hand dunder.
„Ik doe m'n best,” antwoordde de man diep onder de indruk.
Telrijke laboranten begonnen vervolgens het soepstaal van Pantser te desintegreren: kleine deeltjes

werden opgelost in zwavelzuur, de kleur van de daaruit verkregen rookwolven werd aandachtig opgemeten, andere deeltjes werden onderworpen aan ervaren, gediplomeerde ruikers — ook werd een toefje van het monster in een enorme pan opgekookt.

Het waren spannende minuten voor de Eestmhedense ondernemer — maar niet minder spannend verliep de tijd in de grote voorhal, waar de jongeren hun anti-soep-lied liet klinken.

Na een uur trad de voorzitter van de Eetbond naar voren, en sprak tot Pantser: „Vanavond zullen wij een officieel communiqué uitgeven.”

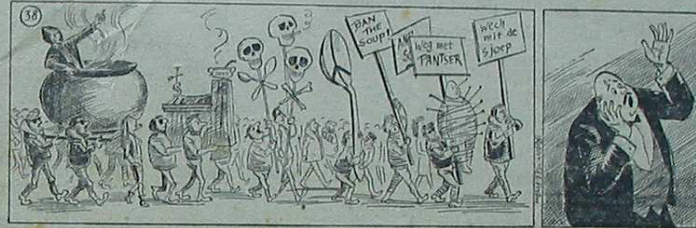
Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

37. — De bedrijvigheid van de jeugdigen op hun Veld was inderdaad indrukwekkend. Met man en macht waren de knapen aan het metselen, timmeren en bouwen aan wat zij hun S-Tempel noemden: een op zichzelf eenvoudig gebouwtje waarin zij voornemens waren hun afkeer van alle soepen die het lichaam ondermijnden, sterk te belijden.
„Waar moet dat heen?,” jammerde Pantser die het vrijwel niet kon aanzien.
„Naar de volwassenheid,” antwoordde Van Kwikschoten wijs. „Kom Pantser, wend de blik af en gun deze jongelui hun klein plezier.” Langzaam wandelden de drie weer huiswaarts.

„U weet, mr. D.,” zei Pantser na de keel geschraapt te hebben, „dat ik niet boos op u kan worden. Maar veroorloof mij te vrezen dat u met uw campagne voor deze jeugd een vergissing hebt gemaakt.”
„Abahaha,” lachte mr. D. — „Iet maar eens op hoe prachtig alles zal aflopen!”
Maar bij zijn thuiskomst vond Pantser een telegrafisch communiqué van de Eetbond liggen. De inhoud luidde:
„Pantser's Pakjessoepp stop daarin meer St. Fiscusdans verwekkende virusen gevonden dan veilig voor volkegezondheid waarschuwing gepast stop wg. Eetbond.”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

38. — Nog maar nauwelijks was Pantser van zijn eerste verslageneid bekomen, of het anders zo stille Eestmhedense laantje waarin hij, naast het woninkje van mr. D., zijn villa had, werd opgeschrikt door een kolossaal lawaai, waarin gillen, voetgestamp, tamtamgeroep en zang te onderscheiden waren.
Het waren de jongeren.
Zij hadden een imposante optocht gevormd — vijandige leuzen werden in de voorste rijen meege dragen, doods-koppen in de daaropvolgende, magneten van de S-tempel daarachter. Maar het pieps de resistance van de processie was een reusachtige ketel dampende soep.

en de dragers van deze doksels pan schreeuwden de buurtbewoners uit hun huizen en maanden de massen, hun soeppakjes in de ketel leeg te werpen, tenselnde zich vooropde verlost te weten van het giftig sap.
Voor Pantser was de nederig van de lugubere stoet te veel. Eerst wierp de goeidle fabrikant zich onder één zijner sofa's — daarna kroop hij naar een opkamerje waar hij het gelaat met beide handen bedekte.
„Verruineerd!” kermde hij van tijd tot tijd — „mijn carrière is gebroken! Dit scheelt mij minstens een miljoen per jaar!”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

39. — In zijn jammerklachten werd Pantser gestoord door de opgewonden binnenkomst van zijn belastingadviseur, de heer Raaf. Nog net had Raaf de tegenadviseur, de mevrouw Alice Pantser behalve met een handkuss ook met een hoofse reverentie te huldigen — daarna riep hij ongeremd in de woonkamer van de fabrikant:
„Waarde baas, er staat ons slechts één ding te doen: een proces beginnen tegen die halfgare Van Kwikschoten, die oncommercieel denkende dromer, die niet alleen uw leven, niet alleen mijn leven, van uw begerenswaardige bedenote — maar het leven van honderden arbeidersgezinnen in gvaar brengt!”

„Een proces tegen mr. D.?” riep Pantser geschokt weerom — „dat kan ik nooit!”
„Dan zal ik het kunnen,” sprak Raaf fier. „Wij laten ons niet ringeloren door een stelletsje ongewassen schoffies die toevallig iets tegen soep menen te moeten hebben. Sinds wanneer moeten we ons laten regeren door snotapen die niet eens in staat zijn een balletje gehakt in hun bouillon te verdienen? Ik zal het u sterker vertellen: het is onze historische taak, deze rode vlegele een halt toe te roepen!” En hij verwijderde zich, enkele vol-mahoniehouten deuren achter zich dicht meppend.

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

40. — Buiten liep Raaf met z'n kwaale kop regelrecht tegen Van Kwiksnoten op, die geestdriftig zeide: „Fantastisch, hè — we hebben 't voor elkaar!”
In de verte verwijderde zich net het staartje van de jeugdige anti-soep-optocht om een boekje.
„Zeg dat wel,” sprak Raaf sarcastisch — „u hebt ons bijna kapot. Maar nog zít helemaal.”
„De soep wordt nooit zo heet geteten...”, begon Van Kwiksnoten.
„U zou die jeugdledersallures van uzelf eens moeten herzien,” beet Raaf hem toe.

„Maar brave heer,” hernam mr. D. — „alleen op deze manier richten wij de ongeordende agressieve drift van de losgeslagen jeugd.”
„Op alle manieren,” schreeuwde de anders zo correcte Raaf — „maar nooit ten koste van onze soep, onze broodwinning.”
En hij stapte regelrecht naar een advocaat die in de gehele gemeente bekendstond om zijn aparte deskundigheid op het gebied van vloeibare eetwaren.
Verbaasd keek Van Kwiksnoten hem na — toen richtte hij zijn schreden naar het Veld, waar de jongerenopectocht zou worden ontbonden.

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

45. — Buitengewoon ging Pantser's belasting- en reclamadviseur, Raaf, in het kantoor van mr. Morsje tekeer. „Er is maar een manier om hem kapot te maken”, riep hij nijdig uit: „maak hem kapot!”
„Geen emoties”, sprak daarentegen de advocaat. „Emoties zijn altijd fout. Laten we liever een kort geding betramen.”
En waarschijnlijk korte tijd later greep in de raadszaal van Eestnede voor het eerst na de historische zitting tegen Katherina de Lieve een rechtszitting plaats.
„De zaak van de firma Pantser PAKJESOEPP tegen de geestelijke vader van de soepmader”, riep de hode van de gemeente onwennig uit.
„Zeer verlegen schuifde Pantser nabij, maar nog

voordat hij zijn verlegenheid had kunnen doen blijken tegen Van Kwiksnoten, joelden hem de hoorn-hoel's tegemoet vanaf de publieke tribune, die bijna uitahutend gevuld was met opstandige jongeren.
„Bent u”, vervolgde de president, het woord richtend tot mr. D., „de geestelijke vader van de anti-soep-hetze?”
„Not guilty”, sprak de nobele man anglofiet — „ik ben ten hoogste de geestelijke vader van een stroming, die zich ten doel stelt, de jeugd te verheffen en de samenleving te beschermen tegen onafgevoeltheit. Ik heb de jeugd geleerd haar agressie te botvieren jegens...”
„SOEP”, brulde de jonge schare op de tribune, waarop de president sterk hamerde.

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

41. — De plechtigheid die nu volgde in de S-Tempel op het jeugdveld was even sober als indringend als indrukwekkend.
De voorman der anti-soepianen beklom een in duistere dampen gehuld podiumje, hanteerde een lepel en schonk daarmee soep uit de grote ketel. Niet in kopjes, doch op de vloer.
„Vergif,” riep hij daarbij met bevende stem.
„Anti-S!”, roespondeerde de jonge menigte.
„Sint Ficusdians wordt veroorzaakt door deze soep,” murmelde de voorganger.
„Anti-S,” zong de gemeente.
„Wij strijden voor het zuigen van hennep-stengels en

tegen het zuigen van soep,” vervolgde de Leider.
„Anti-S!”, gaf het wederom.
Van Kwiksnoten volgde de erediens vanuit een donker boekje uiterst geboeid.
„Ziet,” fluisterde hij af en toe tot juffrouw Kobi — „het is ons gelukt deze ontworichte knapen bijeen te brengen, en hen van de straat te houden.”
Juffrouw Kobi knikte.
„De soep moet WEG!”, schreeuwde nu de voorman in trance, en hij begon links en rechts de hete substantie om zich heen te smijten. „Anti-S!”, gilden de overigen, terwijl ze de soepballetjes en vermicellirestjes van het gelaat veegden.
„Buitengewoon fascinerend,” sprak mr. D. tot zijn trouwe assistente.

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

47. — „Lieve deugd”, riep juffrouw Kobi geschrokken uit, toen de eis was gevallen. „Hoe moeten we dat betalen?”
„Ik weet 't niet”, fluisterde mr. D. terug, „maar het is ten slotte nog niet zo ver...”
„Heeft 't nog meer te wijzen?”, vroeg vervolgens de president aan advocaat Morsje.
„Jazeker”, sprak deze triomfantelijk, en op een wenk zijnerzijds stapten enige uiterst krasse bejaarden binnen, die zich, zonder stok en nog zonder bril, naar de getuigenbank begaven.
„Hoe oud bent u tezamen!”, riep Morsje tot de drie oudjes.
„U hoeft niet zo te schreeuwen,” sprak de oudste;

„wij zijn niet doof. Wij zijn samen driehonderdvijftien jaar.”
„Mooi zo,” knikte Morsje, en vervolgens met minder stemverheffing:
„Eet u wel eens soep?”
„Wij doen de stoep elke dag,” antwoordde het vrouwen-vierder de drie met trots.
„Nee, ik vroeg: EET U WEL EENS SOEP?”, herhaalde Morsje zijn vraag.
„Elke dag ieder drie bordes — en dat al vijf en negentig jaar,” bekenden de drie.
„Dan heb ik verder niets meer te vragen,” riep Morsje veelbetekenend uit. „Ik persteer bij mijn eis!”

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

43. — Een verschrikkelijk tumult dreigde in en rondom de S-Tempel — Harms, die onderweg door Eestnede door onder anderen Pantser was gevolgd, trad dreigend naderbij en schreef op de opgewonden jeugdmenigte te willen gaan vuren, toen de Voorman der Soepaters met een pathetisch gebaar de hemsdlijpen vaneen scheurde en, de borst ontbloot, uitriep:
„Op wie schiet gij, vertegenwoordiger van het Gezond? Of ben je wel het gezag? Waar is je pet van? Van de Hermandad of van het reclamebureau Rome?”
Op de achtergrond reed nu ook de camera van de

altijd bedrijvig kineastische peetvader der jongeren, de filmer Jan, naderbij.
„In naam der wet!”, mompelde Harms, een beetje nerveus.
„Aha, dus tóch der Wet!”, nam de Voorman zijn woorden over. „Dat betekent dus dat de Wet onmenslievend is. Want ziet de tekenen op mijn naakte lijf: het zijn de tekenen tegen Soep, de tekenen tegen het volkbederf, de symbolen van het Gezonde Beten Leven. Is de wet daar tegen, vader?” Op dat moment wilde Pantser nog iets zeggen, maar hijlijds merkte hij op dat een bekwame verslaggever van de Eestnede Post vol benieuwen zijn bloonote hanteerde, en hij hield bedremmeld zijn mond.

Mr. Van Kwiksnoten en de losgeslagenen

48. — Na vier dagen waren de replieken en dublieken en tripleken en quatropieken zo onverdragelijk geworden, dat de jongeren langzaam aan de publieke tribune begonnen te verlaten. De advocaten riepen mekaar nog steeds geestdriftig de vermeestste dingen toe, en 's avonds keerden zij vermoed huiswaarts, in de zekere wetenschap dat ze de zitting de volgende dag weer zouden voortzetten.
Een dier avonden zat Van Kwiksnoten somber in zijn werkkamer en sprak tot juffrouw Kobi: „Het vervelendste van alles is, dat het zoveel tijd kost. Wat had ik intussen niet allemaal aan het werk kunnen voorstellen! Al m'n plannen voor de jeugd blijven overwezenlijkt liggen — die jongens hebben ook geen agressie-object meer; zo blijft het sukkelan.”

„Willen ze de bouwwerken op het Veld nog steeds niet vernietigen?”, vroeg juffrouw Kobi meelevend.
„Nee”, knikte mr. D. — „en erger: naar ik verneem hebben ze nu een soort eigen regering gevormd, een jeugdclan die zijn eigen wetten stelt. Ze verburgerlijken.”
Op dat moment ging de bel, en even later trad Pantser binnen: voor het eerst sedert de aanvang van het kort geding.
De fabrikant maakte een uiterst verlegen indruk, hij pakte aan zijn jasje, stotterde over het woordje „goedenavond” en ging bij ongeluk op een oude Finse vaas zitten, waarna hij opveerde en in het eetbakje van Kobus trapte.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

48. — „Ga zitten, Pantser”, sprak mr. D. zijn buurman bemoedigend toe — „sta daar niet zo te frum-melen!”

49. — „Mr. D.”, trachtte de soepfabrikant het gesprek te openen... „Ik weet geen raad meer. Ik weet geen raad meer. Ik weet geen raad meer.”

„U misschien niet!”, kon juffrouw Kobi niet nalaten snibbig op te merken, „maar uw advocaat wél!”

Pantser kon zijn blos van verlegenheid niet onder-drukken.

„De zaak”, sprak hij mat, „is mij boven het hoofd gegreid. Jaren leven wij in vrede in één laan. Thans staan wij als tegenstanders voor het Gerecht. Ik weet geen raad meer. U zult het misschien niet geloven,

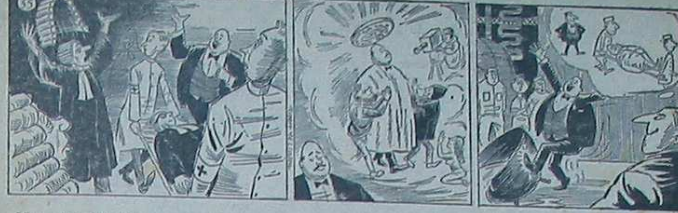
mr. D., maar dat ik miljoenen verlies op mijn pro-dukteschema verdriet mij minder dan dat ik u als geëerd vriend en raadgever dreig kwijt te raken. Ik weet, om zo te zeggen, geen raad meer.”

„Ik begrijpt 't, Pantser”, antwoordde Van Kwiks-choten — „maar wat kunnen we er aan doen? Jullie hebben je onbeheerst in een kort geding begeven — jullie hebben de oorlog verklaard. De strijd dient thans gestreden te worden. Wil je een glaasje wijn?”

Pantser knikte.

„Hoe graag”, vervolgde hij daarna al nippend, „zou ik de zaak in der minne willen schikken. Maar daar-voor kan ik mijn soep toch niet opgeven? U weet toch dat soep mijn levensvervulling is?”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

54. — „De deur Pantser plotseling aangekondigde intrekking van zijn eis bracht in de Eestindische ge-richtszaal niet weinig opschudding teweeg. „Dat gaat zó maar niet”, riep de president verontwaardigd uit, „we waren net zo lekker bezig!”

„De heren kunnen een glaasje bier gaan drinken op mijn rekening”, lichte Pantser parvenuierig.

„Maar dan veroordeel ik u in de kosten van het proces — zijnde tweehonderdduizend en...”

Pantser echter hoorde het gigantische bedrag al niet meer: in zijn droom zag hij de gehele jeugd aan zijn voeten liggen, hij zag televisie-uitzendingen waarin hij werd voorgesteld als de eerste fabrikant ter

wereld die de jongeren had begrepen, hij zag kolossale sommen gelds, en hij liep even later fluitend zijn fa-ctriekehal binnen, waar het pulk zijner werknemers doende was aan de preparatie van linzensoep.

„Aha!”, riep de brave man uit, en liet speels een gamel omkiesperen. „De tijd van de soep is voorbij, vrienden. Wij maken alleen nog een paar pakjes voor de thuisen voor ouden van dagen, alsmede voor de meer conservatieve groeperingen in het land!”

Verwonderd keken de arbeiders hun werkgever na.

„Het gaat stormen”, sprak één hunner, en begon geduldig de gemorste soep op 'e lepelen.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

56. — De voorman van de Veld-jongeren meldde zich op een ochtend op de fabriek van Pantser met een mondscerpje voor, omdat hij weigerde de soep-geuren naar binnen te krijgen.

De hoofdportier, voor deze gelegenheid in gala-pak, ontving de opstandige jongeling uitsart hoffelijk en geleide hem onmiddellijk naar de directiekuigel, waar Pantser reeds nerveus rondzwaaberd. „Sit down”, sprak de fabrikant op vlotte toon, en wees de jongen een kolossale fauteuil toe, vlak bij een ronde, lage tafel.

„Bokertje?”

„Graag”, sprak de voorman.

„Engels, Egyptisch, Iers, Spaans, Koreaans, Philip-pijns, of lever een sigaartje?”

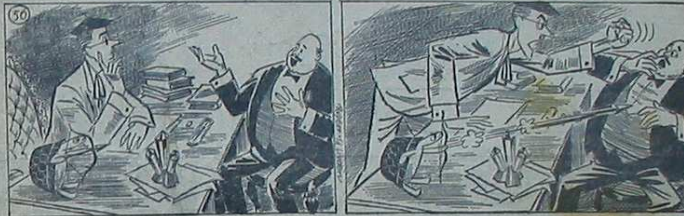
„Heeft u ook Chinese?”, vroeg de jongere.

„Helaas niet!”, zei Pantser spijtig.

„Dan maar niks”, antwoordde de ander — „wat hebt u daar?” En hij wees op een grote kartonnen toestand op het tafeltje.

„Daar!”, zei Pantser met iets triomfantelijks in zijn stem, „heb ik het marihuana-ganzenbord, een spel voor de rijpere jeugd. Ziedaar ook waarom ik u om een onderhoud gevraagd heb. Sinds ch... door uw actie de ch...soep-zal-ik-maar-zeggen-eh-verkoop is af-genomen, zoek ik naar een omschakeling in de pro-dukctie. Deze eeuw is ten slotte de eeuw van de jeugd. Vandaar. Ik wil mij meer op de dope-business gaan toeleppen.”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

58. — „Nou, mr. D.”, vroeg Pantser die avond bij zijn buurman. „Blij of niet, dat ik met 't proces ben opgehouden?”

„Leg mij je motieven voor en ik zal zeggen of ik blij ben”, merkte Van Kwikschoten wijgerig op.

Opgewikt legde de soepfabrikant zijn ziel bloot.

En nadat hij gesproken had keek hij in het verbijs-terd gelaat van D., die na drie keer slikken utriep: „Ik geloof, Pantser, dat je krankzinnig bent geworden! Wij sloven ons uit voor een betere, volwassener, meer geleide jeugd — en jij werpt de jongelui met minder-waardige spelletjes terug in hun bokkig isolement. Potverdiere, excuseer! Ik ga er onmiddellijk op af. En jij vernietigt onmiddellijk dat walgelijk ganzenbord-ont-werp, heb je me verstaan?”

Nog nooit was Van Kwikschoten zo diep-boos ge-woest.

„Maar ik kan mijzelf toch niet willens en wetens ruïneren!”, jammerde Pantser.

„Zolang ik leef”, riposteerde mr. D., „zult jij zeker niet willens en wetens duizenden losgeslagen jongeren ruïneren.”

„Ik kan m'n ganzenbord-ontwerp niet vernietigen”, stamelde de fabrikant — „ik heb zojuist m'n soep-produktie laten verminderen, ik heb vanmiddag per-sonneel een kom linzensoep laten omvallen!”

„Je gooit maar om”, riep mr. D., nog steeds woed-end, uit. „Maar mijn idealen gooi je niet om.”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

60. — De voorman der jeugdigen bekeek nu het verdovende ganzenbord met grote aandacht — daarna vroeg hij Pantser:

„En waarom heeft u mij daarbij nodig? Is dat een publiciteitsstunt of zo?”

„Nee, nee, nee”, riep Pantser haastig — „u moet goed begrijpen...” Op dat moment werd er op de deur geklopt en trad, op Pantser ja-roepen, Truus binnen: het fabrieks-koffiemelje.

Onwillekeurig keek de rebelse Veld-bewoner even op, en al dadelijk bleef zijn blik, als gefixeerd, op het melje rusten.

Truus van haar kant toefde ook even roerloos in de deuropening en keek naar de Voorman.

Het was alsof ergens vanachter het meublaar van Pantser vandsan een paar violen zeer romantisch be-

gonnen te spelen, maar dit schone moment werd vreed verstoord door Pantser's ongeduldige stem, die riep: „Nou, Truus, sta niet te treuzelen — schenk m'n een in!”

Bevend gehoorzaamde het melje aan haar directeur.

„Nu, wat denkt u?” vroeg Pantser aan zijn jeugdige bezoeker.

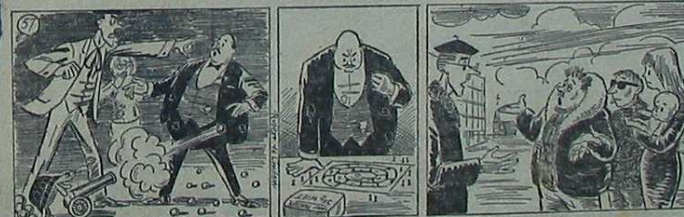
„Fantastisch”, fluisterde deze, terwijl zijn blik de vertrekkende Truus volgde.

„Fijn”, zei Pantser handenwrijvend, „zal ik het dan in serie-produktie nemen?”

„Wat, hoe, hè?”, stotterde de jongere — „och eh... u bedoelt het Bord? Tja eh... Ik zal er over denken. Ik zal het aan ons clubbestuur voorleggen. Ik groet u.”

En hij stond op.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

61. — Als twee kemphanen stonden thans de anders zo dikbeviende buurlieden tegenover elkaar — en zelfs het sussend geluid van juffrouw Kobi mocht ditmaal niet baten.

„Gé”, drong mr. D. bij Pantser aan — „ik éis de vernieling van dit schandelijk project. Ik van mijn kant begeef me naar het Veld. Vóór het te laat is, wil ik de jonge verdorfelijke inblazingen in de siel der jongeren trachten te niet te doen.”

Bedremmeld begaf Pantser zich weer op straat, wandeelde naar zijn fabriek en stond daar lang gebukt over zijn ganzenbord.

„Ik vertik 't”, mompelde hij steeds, „Ik vertik 't.”

Dan maar een breuk met mr. D. Maar ik verniel niks.”

Van Kwikschoten ijde intussen naar het Veld, waar hij de jongeren tamelijk rustig bijeenvond.

„Waar is de Leider?”, vroeg hij gejaagd.

„Karel?”, vroegen de jongeren. „Die zal wel in zijn leiderskantoor zitten.”

„Waarschuw hem, snel”, verzocht mr. D. nerveus.

„Doch even later kwamen de twee jongens die de Voorman waren gaan zoeken onverrichter zake bij hem terug. „Hij is er niet”, meldden ze. En begonnen te roepen:

„Karel! Karel! Karel!”

Het schalde over het hele veld.

Maar wie er ook te voorschijn kwam — géén Karel.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

58. — „Karel”, flulsterde het koffiemeisje Truus. „Wat lief van je dat je een net pak hebt aangetrokken! En gunst, je hebt je haar ook zo mooi!”
Zij streek de Voorman der opstandige jongeren toeder door het kapsel.
„Flauwe kul”, bromde deze. „Zullen we nog wat twisten?”
Zij bevonden zich in een stil hoekje van een weinig bezocht koffiehuisje.
„Hé ja”, sprak Truus en deed een muntje in de jukebox. „Als we later veel geld hebben”, vervolgde ze, „doen we er een kwartje in. Dan krijgen we drie platen tegelijk! Maar dan moet je eerst werk zoeken.”
„Ja ja”, mompelde Karel, en trok haar overeind.

„Wacht effe”, riep Truus — „Ik heb eigenlijk honger, Ober!”
De kelner meldde zich gedwee.
„De dame wenst?”, zeide hij.
„Iets te eten”, zei Karel.
„Stukje leverworst, portie kaas, uitsmijtertje?”, bood de ober aan.
„Jij?”, vroeg Truus aan Karel.
„Neu”, zei deze.
En toen zei Truus: „Heppie geen soep?”
„Zeker dame”, zei de ober — „tomaten, vermicelli, erwten.”
„GEEN SOEP!”, brulde Karel tot verbijstering van de weinige aanwezigen.
„Twee tomatensoep”, bevestigde Truus.

www.iisg.nl/grootveld

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

61 — De jongerenstoet onder leiding van mr. D. slingerde zich intussen door de pittoreske straten van Eestmehede.
Gehelpte bewoners riepen hier en daar „Ssst!” uit hun ramen, omdat de jongens overal om Karel schreeuwden.
„Het kan ook wel iets minder luid, jongelui”, vermaande Van Kwikschoten van tijd tot tijd, maar zijn begeerte om Karel te vinden was zo sterk, dat hij van lieverlede soms zelf om het hardst de naam afriep van de onvindbare leider.
Gij echter, lieve lezer, weet waar deze leider zich middelerwijl ophield.

Karel had op dit ogenblik zijn kommetje soep geledigd en keek dof naar zijn tafeldame, het meisje Truus.
„Gemaakt, mevrouwmeener?”, kwam de ober vragen.
„Lekker”, zei Truus — „we nemen d'r nog eentje.” En al knipogend naar haar begeleider: „Om 't af te leren.”
Zij giechelde van harte en pakte Karels hand.
„Je bent mijn ondergang”, zei deze koket. „Verleidster!”
Even later zat hij wederom achter een kom soep. Ditmaal vermicelli.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

59 — Verslagen stond Van Kwikschoten op het Veld, en riep: „Als Karel niet gevonden wordt, dreigt een catastrofe.”
„Welke?”, vroegen de losgeslagen jongeren verlekerd.
„Een gehele generatie dreigt naar de bliksem te gaan”, vervolgde mr. D. onparlementair, „aan de ontwaarde inblazingen van één man.”
„Zal De Gaulle wel weer zijn”, mompelde één der ontvortelden.
„Neen, neen — Pantser”, sprak Van Kwikschoten — „en in 's hemelsnaam, jongelui: help mij uw leider zoeken, het is voor jullie eigen bestwil!”

De boze kinderen waren niet te beroerd, gevolg te geven aan deze dringende oproep.
„Even verkleed”, riep een hunner, die nog een pak aan had, doch reeds drie tellen later had hij het kostuum verwisseld voor spijkerbroek en lederen trui, en was gereed mee op stap te gaan.
„Waar kan zo'n leider uithangen?”, vroeg mr. D., die de kop nam.
„Overal”, sprak het jonge volk in koor. „Het is een kwestie van de hele omgeving uitkammen.”
En al roepend om hun Karel marcheerden zij dapper het Veld af.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

62. — En geen halve hap had Karel nog door de keel, of van buiten het etablissement drong een sterk rumoer tot binnen door.
„Zeker weer van die jeugdige lawaaischoppers”, sprak de ober met een knipoog tot Karel — „Daar hebben we wat mee te stellen, meneer.”
Onze jonge held knikte wat ongemakkelijk en wilde zich juist geheel verdiepen in de volgende hap vermicellisoep, toen de deur van het koffiehuis ruw werd opengesmeten en een stem door het lokaal snertte: „Karel!”

Het waren de jongeren van het Veld.
Vaag keken ze naar binnen, nog niets ontwarend. En reeds wilden ze weer rechtsomkeert maken toen Truus argeloos riep:
„Karel is hier!”
De slag was daarmee gevallen.
Even later stonden de verzamelde jongeren verslagen om het tafeltje van hun leider. En een verbijsterd gemurmel ging door hun rijen — zij allen mompelden: „Hij eet soep!”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

60 — In het afgelegen koffiehuis intussen zette de ober twee dampende koppen soep op het tafeltje van Karel en Pantser's koffiemeisje Truus — en sprak: „Smakelijk eten.”
„Smakelijk eten!”, herhaalde Karel. „Ik kijk wel uit!”
„Neem je lepel en zeg háp!”, drong Truus aan.
„Soep eten? Over mijn lijf”, verklaarde de jongeman kernachtig.
„Allemaal kietakoek!”, glimlachte Truus, en aaidde hem prikkelend over de wang — „voor mij eet je toch wel een kommetje soep?”

„Maar Truus”, begon Karel nu wanhopig — „mijn nele positie als leider van de anti-soep-beweging, als voorganger in de S-tempel, als bestrijder van de Sint Fliscusdiana...”
Nu nam Truus radicaal zijn lepel, doopte die in de kop, en beval: „Mondje open, oogjes dicht — hups...”
De hap was binnen.
Truus keek hem zweepelijk aan.
„Dit is mijn einde!”, zei Karel dof.
„Als we maar saampjes zijn is het niet erg”, zei Truus en slobberde er lustig op los.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

63 — Toen mr. D. tussen de jongeren heenge-drongen ten slotte het tafeltje bereikte waaraan Karel en Truus gezeten waren, viel hem nog niet eens meteen op, dat de rebelse jongere bezig was soep te nuttigen. Hij zei alleen maar: „Karel! Laat je niet ongelukkig maken door de valse voorstellingen die de overgigers door mij zeer gewaardeerde Pantser...”
Op dat moment werd hij ruw op zij geduwd door de jongeman die tot dusver altijd als plaatsvervangend Leider der anti-Soepianen had gegolden. En deze ontwortelde, Hendrik genaamd, riep uit:

„Karel, dit is verraad! De God is uit zijn hemel gevallen — de soep sijpelt thans in de zielen der mensen, en zij zijn verdoemd. In naam van ons allen — er uit! Je bent square geworden!”

„Mijn 'n beat!”, deed Karel eerst nog verlegen. Doch toen hij de vijandige gezichten van zijn vroeger zo trouwe volgelingen zag, begreep hij dat hier niet langer gescheriat kon worden. Hij stond voor een historische beslissing. Even keek hij Truus aan. Toen greep hij ferm zijn soepkom, en sprong op de tafel.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

65. — Inmiddels had Pantser in zijn fabriek het definitieve besluit genomen, tot de massale aanmaak van het ontworpen ganzenbord over te gaan.
„Het zal me de vriendschap met mr. D. kosten,” zuchtte de fabrikant weemoedig — „maar ik moet aan mijn vrouw en mijn oude dag denken.”
En hij had voor zichzelf deze knoop nog maar nauwelijks doorgehakt, of hij wendde zich tot de nachtploeg in zijn bedrijf, en sprak: „Soepmaken onmiddellijk staken — machines ombouwen, we produceren van nu af aan uitsluitend ganzenborden!”
De gehoorzame arbeiders togen dadelijk aan het werk — Pantser daarentegen belde om zijn adviseur Raaf en

trok zich met deze terug in zijn budget-kamer, alwaar beide heren zich zorgvuldig verdiepten in hun nieuwe productieprojecten.
„Drie miljoen investeringen?,” schatte Pantser voorzichtig.
„Maak er maar drie-en-een-half van,” stelde Raaf voor, „dan kunnen we de reclame-campagne een beetje ruim nemen.”
„En de soep?,” vroeg Pantser. „Wat doen we met de soep?”
„Zeer mondjesmaat,” suggereerde Raaf — „als u het mij vraagt: de tijd van de soep is voorbij. Wij moeten de huik naar de wind laten hangen.”

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

67. — Pantser opende hoogst persoonlijk de fabriekspoort voor de leider der jongeren en riep verheugd uit: „Welkom in onze fabriek van ganzenborden!” Pas nadat hij deze woorden had uitgesproken, ontwaarde hij Mr. D. en zijn koffiemeisje Truus en stotterde: „eh ganze... ch... ganze... ganzeseepen natuurlijk.”
Van dat moment van verwarring maakte het meisje Truus handig gebruik. Zij viel haar directeur om de hals en riep: „Oh, mijnheer Pantser, krijg ik opslag?” „Allicht,” antwoordde Pantser verbouwereerd. Maar zich snel herstellend, „wat zei je? Ik bedoel dit zijn

dingen... kom morgen om 12.11 uur bij de personeelschef, juffrouw Truus.”
„Kan Karel dan ook komen?,” vervolgde Truus.
„Wie is Karel?,” informeerde Pantser.
„Ik ben Karel,” bekende Karel beteuterd.
„Goed, Karel kom jij dan ook maar,” sprak Pantser zonder er bij na te denken, maar tien seconden later schoot het uit zijn keel: „Karel?! Wat moet jij mijn personeelschef?”
„Karel,” zei Truus nu, „wil solliciteren naar een zo mogelijk vacante betrekking bij de soepproductie.”
„Soep... soep... soep... soep?” stotterde Pantser.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

68. — Thans kwam mr. D. tussenbeide, en zei: „Pantser — deze jongeman zou graag een goede betrekking willen hebben in jouw fabriek. Vooral de aanmaak van soepen interesseert hem zeer.”
„U schertst!,” lachte Pantser als een boer die kiespijn heeft. „U kunt me alles wijsmaken, mr. D., maar belangstelling voor soep heeft Karel in genedeelde. Wat zou Karel?”
Karel ving de blik van Truus. Toen stotterde hij: „Eh... jawel, meneer Pantser, ik wil, maar zeggen: zoals u soep maakt, maakt niemand!”
„Aha-ha-ha-ha!,” lachte Pantser.
„Vooral uw vermicellisoep stel ik zeer op prijs,”

vervolgde Karel, „en buitendien: ik heb Truus zeer lief.”
„Karel, je bent onbetaalbaar,” gierde Pantser nu. „Jouw grappen kennen geen grenzen. Ik stel gratis honderd ganzenborden beschikbaar voor jouw volgelingen.”
„Maar ik wil in de soepproductie,” riep Karel nu vanhopig uit, „meneer, alstublieft — ik wil met Truus trouwen, ik wil één ganzenbord, ik wil een reguliere betrekking, ik wil soep!”
„Karel,” bibberde de fabrikant — „je meent 't niet.”
„Ik meen 't wel!,” sprak Karel.
En toen zette Pantser de handen aan de mond en riep: „O we, mij! Rááááá! Wij zijn wéér failliet!”

www.iisg.nl/grootveld/

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

69. — Van Kwikschoten had het tafereel van de langzaam wanhopig wordende Pantser met gemengde gevoelens gadeslagen. Bleek er immers niet voor- eerst uit, dat zijn buurman — tegen zijn uitdrukkelijke wens in — toch met de aanmaak van de verderfelijke ganzenborden was begonnen? Maar voorts verontrustte hem de omslag in Karels houding: want Karel, eenmaal óók aan de soep, verloor daarmee een belangrijk agressie-objekt, en wij wisten met hoeveel fijn psychologisch inzicht Van Kwikschoten nu juist het spul van overvloedige drift bij de ontworpen knapen wilde aanmoedigen.
„Luister hier!,” sprak de wijze man daarom na enig aanknien. „Karel — jij kiest dus voor soep?”
„Ja,” zei Karel schor.

„En je bent dus tégen ganzenborden?”
„Zeker,” knikte de jongeman.
„Welnu, Pantser,” vervolgde mr. D., „laat Karel zich aan de soepproductie wijden — en maak jij rustig een paar ganzenborden: dan hebben onze jongeren iets om zich tegen te blijven verzetten.”
Thans greep de fabrikant naar zijn vermoede hoofd, en sprak: „Wat wilt u nou toch van me. Ik ben reeds zo'n getergd man — help me liever.”
„Ik help!,” zei Van Kwikschoten — „laat mij begaan, en alles zal zich ten goede keren. Kom mee, Karel!”
En hij troonde de jongeman mee, regelrecht naar het Veld, waar de overige jongeren, nog wat verward door de recente gebeurtenissen, bijengroopten.

Mr. Van Kwikschoten en de losgeslagenen

70. — Lange tijd later.
Onder leiding van Karel had zich op het Veld een merkwaardige destalinisatie in de houding jegens de Soep voltrokken. De Stempel was geheel verbouwd, en met hulp van materialen uit Pantser's fabriek ingericht als een productiecentrum voor magische boeljen, uit pakjes. Karel was bedrijfsleider en liep kwiek in een witte jas op en neer.
„De ettbond is corrupt!,” riep hij steeds, ter aanmoediging van zijn volgelingen — „als iets tot St. Fiscus dans leidt, dan is het dat voortdurende getuip op het ganzenbord, die ondermijner van de geestelijke volksgezondheid!”
Op zijn initiatief was dan ook een klein G-templetje getnaugureerd, waarin men des zondags de afkeer van het Ganzebord in ere hield — daar kwamen alle jon-

geren te zamen, in gezelschap van hun verloofdes van wie de meesten vroeger paksters, secretaresses, analisten of theedames bij Pantser waren geweest.
Pantser op zijn beurt hield de opzichhouding over wat hij noemde de Veld-soep, fabricerde in eigen fabriek ook nog steeds menig pakje en blikje, maar hield eveneens de productie quaant van een paar honderd ganzenborden per maand; deze nieuwe artikelen vonden veel aftrek bij oude snoepers, jeugdleiders en wijkcentra.
En toen hij op een dag met zijn adviseur Raaf een controle-bezoek op het Veld aflegde, sprak hij plim-mend: „Kijk, Raaf — we hebben nu bereikt wat we wilden: een produktiekern binnen de kom van Est-mehede. En aan wie hebben we dat te danken? Just. Aan de man die jij nog altijd onderschat. Aan mr. D.

KONING HOLLEWIJ EN DE ANARCHIST

Hollewijn vervolgde zijn wandeling naar de hofschilder en Wiebel die niet veel beters te doen had nu de geteisterde Zwederik was verdwenen, verzegelde hem. Zo bleef Evel alleen achter bij de slechts gedeeltelijk ontplofte bom.
— Te ongeveer 15.18 uur werd uit de bomjes bezijden het zorenaemde Molenspadde en bom geworpen — schreef hij

in zijn notitieboekje. — De bommen-verper riep: „Weg met de politie! Het voorwerp kwam slechts gedeeltelijk tot ontploffing. Niemand werd getroffen. behoudens een zwerper die zich onphield in de bosjes bezijden het Molenspadde. De dader van deze aanslag is onbekend.
Evel stakke plotseling zijn ge-

schrijf en herlas zwaar ademend zijn rapport.
„Zwerper in struikgewas...” herhaalde hij, verblekend. „Kom uit struikgewas... Wacht eens! Hobb! Wel donders! Alarm!”
Hij sprong geschrokken overeind, kennelijk zwaar aangekrepen door een vreselijk vermoeden. Maar in zijn opwindende vergat hij, dat men zich altijd erg voorzichtig moet bewegen in de buurt van gedeeltelijk ontplofte bommen...

De aandeelhouders in de Rheinisch-Westfälisches Elektrizitätswerk hebben de volgende claim-eisende geschiedenissen... ed. tel. het kantje!

BOTSING DOOR SLIPPEN

(Ingez. meded.-advertentie)